

50. Blondīnes nedarbi

Skaistā dzimuma iedalījums divās šķirnēs nevienam nav noslēpums. Katrs zina, ka mēdz būt sievietes un mēdz būt blondīnes. Katrs zina arī to, kas ir kopējs sievietēm un blondīnēm un kas ir atšķirīgs sievietēm un blondīnēm.

Kopīgais ir tas, ka sievietes un blondīnes vienmēr ir skaistas dāmas. Bet ar to kopīgais noslēdzās. Sākās atšķirīgais. Atšķirības ir vairākas. Visvieglāk ir pateikt, ar ko sieviete atšķiras no blondīnes. Sieviete var būt inteliģenta. Sieviete var būt talantīga. Sieviete var būt gudra. Uz blondīnēm tas neattiecas. Par laimi blondīnes pašas to zina, ka viņas var būt tik pat skaistas kā sievietes, bet nevar būt inteliģentas, talantīgas un gudras. Valdinoši ir tas, ka īstas blondīnes parasti lepojās ar savu atšķirību no sievietēm. Tādām blondīnēm vīrieši piedod visus trūkumus un ar viņām jautri apietās kā ar skaistām lellēm.

Taču tādai jautrībai ir jābūt stingrai robežai. Nedrīkst piedod visus trūkumus skaistai lellei valsts otrajā augstākajā krēslā. Jā, jā! Pirmkārt un galvenokārt nedrīkst valsts augstākajos krēslos sēdināt skaistas lelles, kā tas notiek LR. Tas var notikt vienīgi tad, ja valstiskums ir kolektīva rotaļa, kurā bērnišķīgā jautrībā ar lellēm spēlējās visa bērnišķīgā tauta. Diemžēl pie mums tauta turpina spēlēties ar lellēm, un tipiska lelle pašlaik komandē parlamentu Bruņinieku namā. Tauta turpina spēlēties ar lellēm tāpēc, ka ir vēsturiski jauna tauta un vēl nav sasniegusi pilsonisko pubertāti, kad hominīdi sāk pavisam cita rakstura iekārdinošas rotaļas.

Mūsu lelle no Bruņinieku nama nesen teica svinīgu runu svinīgā sanāksmē Rīgā Nacionālajā teātrī sakarā ar 1990.gada 4.maija vēsturisko notikumu. Runa ir publicēta internetā. Runā ir viens ļoti smieklīgs anahronisms – novecojis aplams uzskats. Tāpat ir viena nelietīga stulbība un viena rupja kļūda, kas liecina par ieņemamajam amatam neadekvātām zināšanām.

Anahronisms ir teikumi par LR atjaunošanas galvenajiem politiskajiem spēkiem: „Cilvēktiesību grupas „Helsinki-86” dalībnieki nāca kā pirmie. Latvijas Nacionālā neatkarības kustība par mērķi uzstādīja Latvijas atjaunošanu uz valsts nepārtrauktības pamata. Pilsoņu kongress precizēja un popularizēja Latvijas valstiskuma nepārtrauktības tiesiskos principus. Latvijas Tautas fronte spēja apvienot visus tos dažādos strāvojumus, kas pastāvēja uz 1918.gada 18.novembra Latvijas atjaunošanu.”

Saprātīgās bijušajās sociālistiskajās valstīs jau sen ir atmesta „perestroikas” viltīgā retorika. Tas ir pareizi. Mūsdienās nevienam nav noslēpums, kas patiesībā bija „perestroika” un ko īstenībā vēlējās kompartijas un specdienestu kliķe. Jau sen vairs nav noslēpums, ka mūsu blondīnes savirknētie politiskie spēki bija VDK uztaisītas struktūras ar detalizēti konkretizētiem uzdevumiem „perestroikas” rūpīgi nomaskēto mērķu sasniegšanai. Tāpēc arī pie mums ir pienācis laiks izvēlēties jaunu politisko un ideoloģisko retoriku, vērtējot PSRS sabrukumu un pēcpadomju dzīvi. Nav nekāda vajadzība turpināt smēdināt pasauli.

Minētā anahronisma sakarā intriģējoši ir tas, ka mūsu naciķi (blondīne ir no viņu aizgalda) ir visvairāk ieinteresēti slēpt patiesību par „perestroiku” un turpināt tēlot nacionālos varoņus, kuri toreiz it kā nebija saistīti ar VDK. Faktiski tas ir labi, ka viņi turpina slēpt patiesību un tēlot varoņus. Tas skumji liecina par „perestroikas” ideālajiem panākumiem. Tātad nav ko izlikties, jo patiesām varu un tautas mantu sagrāba tie spēki, kuri noorganizēja „perestroiku”, lai sagrābtu varu un tautas mantu. Pats par sevi saprotams, ka viņi nevēlās zaudēt varu un atdot tautas mantu. Viņi arī turpmāk slēps patiesību, kladzinās melus un žvadinās „brīvības cīnītāju” ordenkarekļus. Viņi jaunajās paaudzēs atradīs un uzpirks tādus tipus, kuri būs ar mieru palīdzēt slēpt patiesību un kladzināt melus.

Blondīnes runā nelietīga stulbība ir viņas teiktais: „Kamēr mūsu draugi Rietumos un mēs paši ticējām, ka Latvijas tautsaimniecība ātri un sekmīgi piemērosies veco demokrātiju brīvā tirgus modelim, resursi palika to aprindu rokās, kas tos pārvaldīja jau Latvijas PSR laikā. Izmantojot Komunistiskās partijas, Valsts drošības komitejas un Komunistiskās jaunatnes savienības finanšu līdzekļus un agrāko kontaktu tīklu, padomju laika konformisti un kolaboracionisti pārvērtās turīgos uzņēmējos. Tie pirmām kārtām domāja par savas labklājības nodrošināšanu, nevis valsts un tautas interesēm. Tieši viņi demokrātijas vietā Latvijā iesakņoja

pseidodemokrātiju, bet džungļu ekonomiku uzdeva par brīvā tirgus ekonomiku, un diktēja visai sabiedrībai sev vien izdevīgus noteikumus. Lielā tautas daļā tas radīja rūgtumu, kas pārauga neticībā savai valstij”.

Domājams, blondīne ir reti stilba. Viņa pati īsti nesaprot, ko ir pateikusi. Bez šaubām, viņa atkārtoja 100% taisnību. Tā ir sen izprasta taisnība par „perestroikas” slepeno mērķi un reālo rezultātu „4.maija republikā”. Blondīne oficiāli svinīgi atkārtoja, ka nekāda jauna dzīve pēc 1990.gada 4.maija nav sākusies un principā Latvijā viss turpinās ne tikai pa vecam, bet vēl ļaunāk – nostiprinājusies ir „pseidodemokrātija” un „džungļu ekonomika”. Vēl varēja precizēt, ka Latvija nav neatkarīga valsts un Latvija tagad ir pakļauta diviem kungiem.

Nemot vērā blondīnes amatu, viņas teiktais ir nelietīga stilbība. Tā nebūtu nelietīga stilbība, ja to būtu pasacījis cilvēks no ielas uz ielas, bet nevis valsts otra augstākā amatpersona valsts svētku svinīgajā sanāksmē, uzrunājot zālē sēdošos tik tikko pašas apspļautos padomju laika „konformistus” un „kolaboracionistus”, kuri ir pārvērtušies „turīgos uzņēmējos”. Interesanti, kā šie viepli Nacionālā teātra zālē jutās, dzirdot tādu glaimīgu viņu vērtējumu?

Acīmredzot blondīne nesaprot, ka pati kalpo šīm tautas padibenēm - viņu „pseidodemokrātijai” un „džungļu ekonomikai”. Nepateicīgi apsaukāt savus maizes devējus jebkurā situācijā ir nelietīga stilbība. Blondīne ir „turīgo uzņēmēju” sulaine. Ja blondīne nebūtu nelietīgi stilba un būtu godīga sieviete, tad viņa nesēdētu Bruņinieku namā, bet rakstītu „turīgo uzņēmēju” mahināciju atmaskojošus rakstus portālam „Pietiek.com”. Iespējami arī citi varianti neļaut sevi pazemot un saglabāt pašcieņu noziegumu brīvības paradīzē.

Uzskatu, ka blondīnes nelietīgā stilbība visrafinētāko līmeni sasniedz, svinīgajā runā izsakoties pagātnes formā. Visi taču zina, ka pie mums nekas nav mainījies. Nav bijis valsts apvērsums, revolūcija, varas kardināla maiņa. Nav izpildīts ASM tautas padibenēm. Nav atgūta tautas manta. Tā ir liela nelietība par mūsu šausmīgo tagadni runāt pagātnes formā. To spēj tikai stilbs nelietis, kurš pats ir visīstākais konformists un nekaunīgi tēlo milzīgu patriotu. Tikai stilbs nelietis var teikt, ka „lielā tautas daļā tas radīja rūgtumu, kas pārauga neticībā savai valstij”. Rūgtums nav izzudis, bet gan pieaudzis. Neticība valstij nav izzudusi, bet gan pieaugusi. Turklāt rūgtuma un neticības avots ir arī tautas kalpu nelietīgi stilbā divkosība un tādas divkosīgas runas gan svētku reizēs, gan mediju ikdienas raidījumos un publikācijās.

Blondīnes runā rupja kļūda ir teikumos „Latvija ir republika. Tas nozīmē, ka vara pieder tautai, nevis 100 miljoniem.” Tā nedrīkst teikt oficiālā līmenī. LPSR arī bija republika. PSRS sastāvēja no republikām. Bijušās sociālistiskās valstis arī sauca par republikām. Jēdzienu „republika” oficiālā līmenī nekādā gadījumā nedrīkst lietot bez paskaidrojošā epiteta. Turklāt tādi epiteti var būt prāvs skaits. Tāpēc vienmēr ir jāprot izvēlēties pareizo epitetu un obligāti jālieto attiecīgi pareizais epitets.

Parlamenta priekšsēdētājam ir jāzina, kas ir tāda valsts pārvaldes forma kā republika un kādas var būt tās variācijas. Šis zināšanas ir viņa amata elementāra sastāvdaļa. Parlamenta priekšsēdētājam ir jāsaprot, kāpēc Satversmē nav ierakstīts „Latvija ir republika”, bet ir ierakstīts „Latvija ir neatkarīga demokrātiska republika”. Saprotams, tas pašlaik neatbilst patiesībai. Latvija tagad nav neatkarīga demokrātiska republika, bet tas ir cits ļoti rūgts temats citai ļoti rūgtai sarunai. Starp citu, jo ātrāk tiks izrunāta šī ļoti rūgtā saruna par aplamībām mūsu konstitūcijā un par konstitūcijas neatbilstību dzīves īstenībai, jo ātrāk pie mums izzudīs pretrunīgās sociāli psiholoģiskās kolīzijas un sabiedriskajā apziņā iestāsies harmoniski līdzsvarota atmosfēra.

Mūsdienās republika ir masveidīga valsts pārvaldes forma. Bet tas prasa maksimālu piesardzību, kas ir nepieciešama saskarsmē ar jebkuru masu parādību. Masu parādību kvalitāte vienmēr ir ļoti izplūdusi un nav iespējami masu parādību universāli vērtēšanas kritēriji. Katrai masu parādībai nākas izstrādāt unikālu pieeju. Tas attiecas arī uz masveidīgo valsts pārvaldes formu „republika”.

Pie tam mūsdienās republika nepamatoti asociējās ar demokrātiju. Kā zināms, demokrātija pati par sevi ir izplūdis un pretrunīgs fenomens. Pašlaik teorētiski tiek uzskatīts, ka republika nav sinonīms demokrātijai. Piemēram, Baltkrievija un Kazahstana arī sevi dēvē par republiku. Bet tā

būtu liela problēma, ja mēs gribētu raksturot demokrātiju šajās bijušajās padomju teritorijās. Vēl lielāka problēma tā būtu, ja mēs gribētu raksturot demokrātiju daudzās Āfrikas republikās un t.s. islama republikās.

Pašlaik teorētiski tiek uzskatīts arī tas, ka īsta republika ir tikai tad, ja tajā valsts varas visas institūcijas un tajā skaitā valsts prezidentu ievēl pilsoņi. Tādējādi LR neatbilst visiem republikas teorētiskajiem kritērijiem.